

Delicada i contundent

Stella Rahola guanya el premi d'escultura més concorregut de la Fundació Vila Casas, que exposa la quarantena d'obres finalistes a Can Mario de Palafrugell

L'obra premiada, de Stella Rahola, feta amb peces de vidre bufat damunt una superfície de mirall E.V.

Stella Rahola Matutes (Barcelona, 1980) és la guanyadora de la setena edició del premi d'Escultura que convoca la Fundació Vila Casas, dotat amb 15.000 euros, per l'obra CO (NH2), una composició complexa de vidres bufats fallits, esberlats o torts, disposats damunt una superfície de mirall enlairada a l'altura dels ulls, damunt la qual hi ha escampada pols sintètica, com una ciutat en ruïnes que anés cobrint un mantell de cristalls de gel. Desaparèixer cap endins, una peça contundent d'Anna III (Vilanova i la Geltrú, 1990), que presenta un vestit humil, quasi un esquema

d'indumentària femenina, penjat del mànec d'un immens xerrac, ha estat escollida finalista pel jurat del premi, al qual s'havien presentat 401 propostes, una xifra rècord coincidint, a més, amb el vintè aniversari de la Fundació Vila Casas.

Entre la delicadesa poètica de Rahola i el manifest enèrgic d'III, oscil·len també la quarantena d'obres que van passar l'últim filtre del concurs i que formen part de l'exposició inaugurada ahir a Can Mario de Palafrugell. Com va dir Àlex Susanna, director artístic de la institució, l'escultura ha deixat d'estar cenyida a la representació del cos humà i ha adoptat solucions "exuberants", que van des del bloc de pedra tradicional, com els de Josep Canals, Llorenç Civil o Jordi Coll, fins a l'escultura mòbil que investiguen Pablo Bruera, Elbi Elem o Milena Rossignoli, o el treball amb les siluetes i el buit d'Alfonso Alzamora, Lluç Baños o Josep Bofill; però també hi emergeix cada cop amb més convicció l'exploració poètica de la subtilitat i la petitesa, com fa Anna Gallés amb les seves larves de vidre, o Laia Noal, atrapant brins minúsculs de males herbes dins un metacrilat que en revela la inesperada bellesa. Entre les peces, n'hi ha d'artistes destacats, com Francesca Llopis, Jordi Mitjà, Mayte Vieta (que al juliol exposarà Estimar és un lloc amb la fundació al Museu de la Garrotxa, dins la Biennial de Fotografia d'Olot), Joana Cera, Jaume Geli, Carme Malaret, Udaeta o Jordi Tolosa.

En una altra sala de Can Mario es presenten per primer cop al públic els 53 prototips, cinc escultures de taula i una de gran format que Beta Albuixech, vídua del dissenyador gràfic i escultor Joan Pedragosa (Badalona, 1930-Barcelona, 2005), ha donat a la fundació, un repertori formal de la trajectòria sencera de l'artista. En un espai encara més recollit, Tura Sanglas (Ordis, 1992) aporta una joventut enlluernadora al programa amb l'exposició Al llindar de la joia, una quinzena de peces d'una sensibilitat fora del comú, en què una branca de llunària seca pot esdevenir un plomall d'ulls, una poma és abrigada amb el seu jardí d'escorces i líquens, una llàgrima acaba convertint-se en un penjoll, o unes flors premsades poden revelar la importància que té ser lleial també fins i tot al suc de la podridura que desprenen.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-06-2021, Pàgina 33

-El Punt Avui. Nacional 06-06-2021, Pàgina 27

